

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ ΚΑΙ ΕΩΘ. ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ

Ἐξαποστειλάριον Α'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω, μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς Μύσταις ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Θεοτοκίον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέχαιρες, Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι Χριστὸν ἐώρακας, ἀναστάντα ἐκ τάφου, τριήμερον καθὼς εἶπεν· οἷς καὶ ὤφθη διδάσκων, καὶ φανερῶν τὰ κρείττονα, καὶ βαπτίζειν κελεύων ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, τοῦ πιστεύειν, αὐτοῦ ἡμᾶς τὴν ἔγερσιν, καὶ δοξάζειν σε Κόρη.

Ἐωθινόν Α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρῦξαι τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς Οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιακονίζειν, ὁ ἀψευδῆς ἐπηγγείλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ ΚΑΙ ΕΩΘΙΝΑ ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ

Ἐξαποστειλάριο Α'.

Ἄς ἔλθουμε μαζί μέ τούς Μαθητές στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας, γιά νά δοῦμε μέ τά μάτια τῆς πίστεως τόν Χριστό, νά λέγει, ὅτι ἔλαβε ἐξουσία τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Ἄς μάθουμε πῶς διδάσκει, νά βαπτίζουν τά ἔθνη ὅλα στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ὅτι θά εἶναι μαζί μέ τούς Μαθητές, ὅπως ὑποσχέθηκε μέχρι τῆ συντέλεια (τό τέλος) τοῦ κόσμου.

Θεοτοκίο.

Μαζί μέ τούς Μαθητές χαιρόσουν, Θεοτόκε Παρθένε, διότι εἶδες τόν Χριστόν ἀναστημένο ἀπό τόν τάφο τριήμερο, καθὼς εἶπε. Σ' αὐτούς ἐφανίσθηκε διδάσκοντας καί φανερώνοντας τά ἀνώτερα, καί διατάζοντάς τους, νά βαπτίζουν στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά πιστεύουμε ἐμεῖς στήν Ἀνάστασή του, καί νά σέ δοξάζουμε, Κόρη.

Ἐωθινό Α'.

Καθὼς οἱ Μαθητές πήγαιναν βιαστικά στό ὄρος γιά τὴν Ἀνάληψή του ἀπό τῆ γῆ, ἐφανίσθηκε ὁ Χριστός. Καί ἀφοῦ τόν προσκύνησαν καὶ διδάχθηκαν γιά τὴν ἐξουσία πού τοῦ δόθηκε ἐπάνω σέ ὅλα, στάλθηκαν σέ ὅλη τῆ γῆ, γιά νά κηρῦξουν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάσταση καὶ τὴν ἐπάνοδό του στοὺς οὐρανοὺς· μαζί μέ τούς ὁποίους καὶ ὑποσχέθηκε, ὅτι θά μείνει αἰώνια, ὁ ἀψευδῆς Χριστός, ὁ Θεός καὶ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας.

Ἐξαποστειλᾶριον Β'.

Τὸν λίθον θεωρήσασαι, ἀποκεκυλισμένον, αἱ Μυροφόροι ἔχαιρον· εἶδον γὰρ Νεανίσκον, καθήμενον ἐν τῷ τάφῳ, καὶ αὐτὸς ταύταις ἔφη· ἰδοὺ Χριστὸς ἐγήγερται, εἶπατε σὺν τῷ Πέτρῳ, τοῖς Μαθηταῖς· ἐν τῷ ὄρει φθάσατε Γαλιλαίας, ἐκεῖ ὑμῖν ὀφθήσεται, ὡς προεῖπε τοῖς φίλοις.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελος μὲν ἐκόμισε, τῇ Παρθένῳ τό, Χαῖρε, πρὸ σῆς Χριστὲ συλλήψεως, Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, ἐκύλισέ σου τοῦ τάφου· ἀντὶ λύπης ὁ μὲν γὰρ, χαρᾶς ἀφράστου σύμβολα, ὁ δὲ ἀντὶ θανάτου, σὲ χορηγόν, τῆς ζωῆς κηρύττων καὶ μεγαλύνων, καὶ λέγων τὴν Ἀνάστασιν, Γυναιξὶ καὶ τοῖς Μύσταις.

Ἐωθινόν Β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ Μαριὰμ Γυναιξί, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ, ὠράθη ὁ λίθος μετηρμένος, καὶ θεῖος Νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς. Ἠγέρθη γὰρ φῆσιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθε αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Ἐξαποστειλᾶριον Γ'.

Ὅτι Χριστὸς ἐγήγερται, μὴ τις διαπιστεῖτω· ἐφάνη τῇ Μαρίᾳ γὰρ, ἔπειτα καθωράθη, τοῖς εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσι, Μύσταις δὲ πάλιν ὤφθη,

Ἐξαποστειλᾶριον Β'.

Μόλις εἶδαν τὸν λίθον ἀποκυλισμένο, οἱ Μυροφόρες χαίρονταν· διότι εἶδαν κάποιον νέο, νὰ κάθεται στὸν τάφο, καὶ αὐτὸς εἶπε σ' αὐτές· νά, ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, πεῖτε μαζί μὲ τὸν Πέτρο στους Μαθητές· πηγαίνατε στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ θά ἐμφανισθεῖ σ' ἐσᾶς τούς φίλους, ὅπως προεῖπε.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελος ἔφερε στήν Παρθένο τό Χαῖρε πρὶν ἀπό τή Σύληψή σου, Χριστέ· καὶ Ἄγγελος κύλισε τό λίθο τοῦ τάφου σου· διότι ὁ ἓνας ἀντὶ τῆς λύπης κήρυττε σύμβολα ἀνέκφραστης χαρᾶς, καὶ ὁ ἄλλος σέ κήρυττε χορηγὸ τῆς ζωῆς καὶ σέ μέγαλυνε, καὶ ἀνακοίνωνε τὴν Ἀνάστασή σου στίς γυναῖκες καὶ στους Μαθητές.

Ἐωθινό Β'.

Στίς γυναῖκες γύρω ἀπό τή Μαρία, οἱ ὁποῖες ἦλθαν μέ μύρα, καὶ ἀποροῦσαν πῶς θά καταστῆ σ' αὐτές δυνατό, νὰ ἐπιτύχουν αὐτό πού ἐπιθυμοῦσαν, φάνηκε ὁ μετακινημένος, καὶ θεϊκὸς νέος, ὁ ὁποῖος καθυσύχαζε τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς τους. Διότι λέγει· ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὁ Κύριος. Γι' αὐτό κηρύξτε στους κήρυκες, στους Μαθητές του, νὰ πᾶτε στή Γαλιλαία καὶ ἐκεῖ θά τὸν δεῖτε ἀναστημένο ἀπό τούς νεκρούς, ὡς ζωοδότη καὶ Κύριο.

Ἐξαποστειλᾶριον Γ'.

Ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς, ἄς μὴν ἀπιστεῖ κανεῖς· διότι φάνηκε στή Μαρίᾳ, ἔπειτα ἐμφανίσθηκε σ' αὐτούς πού πηγαίναν στό ὕπαιθρο· καὶ πάλι ἐμφανίσθηκε στους

ἀνακειμένοις ἕνδεκα, οὓς βαπτίζειν ἐκπέμψας, εἰς οὐρανοὺς· ὅθεν καταβέβηκεν ἀνελήφθη, ἐπικυρῶν τὸ κήρυγμα, πλήθει τῶν σημείων.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀνατείλας Ἥλιος, ἐκ παστοῦ ὡς Νυμφίος, ἀπὸ τοῦ τάφου σήμερον, καὶ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, καὶ θάνατον καταργήσας, σὲ Τεκούσης πρεσβείαις, φῶς ἡμῖν ἐξαπόστειλον, φῶς φωτίζον καρδίας, καὶ τὰς ψυχάς, φῶς βαδίζειν ἅπαντας ἐμβιβάζον, ἐν τρίβοις προσταγμάτων σου, καὶ ὁδοῖς τῆς εἰρήνης.

Ἐωθινόν Γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὠνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν. Ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο· Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα, οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν δοξάζομέν σου, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλάνθρωπε Κύριε.

Ἐξαποστειλάριον Δ'.

Ταῖς ἀρεταῖς ἀστράψαντες, ἴδωμεν ἐπιστάντες, ἐν ζωηφόρῳ μνήματι, ἄνδρας ἐν ἀστραπτούσαις, ἐσθήσει Μυροφόροις, κλινούσαις εἰς γῆν ὄψιν, τοῦ οὐρανοῦ δεσπόζοντος, ἔγερσιν διδαχθῶμεν, καὶ

ἕνδεκα Μαθητές πού κάθονταν, τοὺς ὁποίους ἀφοῦ τοὺς ἔστειλε νά βαπτίζουν, ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ ὅπου κατέβηκε, ἐπικυρώνοντας τὸ κήρυγμα μέ τὸ πλήθος τῶν θαυμάτων.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ ὁ Ἥλιος, ὁποῖος ἀνέτειλες ὡς Νυμφίος ἀπὸ νυφικό θάλαμο, ἀπὸ τὸν τάφο σήμερα, καὶ λαφυραγωγῆσες τὸν ἄδη καὶ κατάργησες τὸ θάνατο, μέ τίς πρσβείες αὐτῆς πού σέ γέννησε, στείλε μας φῶς, φῶς πού φωτίζει τίς καρδιές καὶ τίς ψυχές, φῶς πού ὀδηγεῖ στίς πορεῖες τῶν προσταγμάτων σου καὶ στίς ὁδοὺς τῆς εἰρήνης.

Ἐωθινό Γ'.

Ὅταν ἡ Μαγδαληνῆ Μαρία ἔφερεν τὸ χαρούμενο ἄγγελμα γιά τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τοὺς νεκρούς καὶ τὴν ἐμφάνισή του, ἐπειδὴ ἀπιστοῦσαν οἱ Μαθητές, ἐπικρίνονταν, κατηγοροῦνταν, γιά τὴ σκληρότητα τῆς καρδιάς τους. Ἀλλὰ ἀφοῦ ὀπλίσθηκαν μέ τὰ σημεία καὶ τὰ θαύματα, ἀποστέλλονταν στό κήρυγμα. Κι Ἐσύ μὲν, Κύριε, ἀναλήφθηκες πρὸς τὸν Πατέρα, τὴν πηγὴ τοῦ φωτός, ἐκεῖνοι ὅμως κήρυτταν παντοῦ τὸ λόγο σου γινόμενοι ἀξιοπίστοι μέ τὰ θαύματα. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς, πού φωτισθήκαμε διὰ μέσου αὐτῶν, δοξάζουμε τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή σου, φιλάνθρωπε Κύριε.

Ἐξαποστειλάριο Δ'.

Ἀφοῦ ἀστράψουμε μέ τίς ἀρετές, ἄς δοῦμε ἄνδρες μέ ἀστραφτερά ροῦχα, νά στέκονται στό ζωηφόρο μνήμα μπροστά στίς Μυροφόρες, πού ἔσκυβαν τὸ πρόσωπο στή γῆ, ἄς διδαχθοῦμε τὴν Ἀνάσταση αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος

πρὸς ζωὴν, ἐν μνημείῳ δρᾶμωμεν σὺν τῷ Πέτρῳ, καὶ τὸ πραχθὲν θαυμάσαντες, μείνωμεν Χριστὸν βλέψαι.

Θεοτοκίον.

Τὸ χαίρετε φθεγξάμενος, διημείψω τὴν λύπην, τῶν Προπατόρων, Κύριε, τὴν χαρὰν ἀντεισάγων, ἐγέρσεώς σου ἐν κόσμῳ, ταύτης οὖν ζωοδότα, διὰ τῆς κυησάσης σε, φῶς φωτίζον καρδίας, φῶς οἰκτιρῶν, τῶν σῶν ἐξαπόστειλον τοῦ βοᾶν σοι· Φιλάνθρωπε, Θεάνθρωπε, δόξα τῇ σῇ Ἐγέρσει.

Ἐωθινόν Δ'.

Ὁρθρος ἦν βαθύς, καὶ αἱ Γυναῖκες ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα σου Χριστέ, ἀλλὰ τὸ σῶμα οὐχ εὑρέθη, τὸ ποθούμενον αὐταῖς· διὸ ἀπορουμέναι, οἱ ταῖς ἀστραπτούσαις ἐσθήσεσιν ἐπιστάντες. Τί τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν ζητεῖτε; ἔλεγον. Ἠγέρθη ὡς προεῖπε, τί ἀμνημονεῖτε τῶν ῥημάτων αὐτοῦ; Οἷς πεισθεῖσαι, τὰ ὀραθέντα ἐκήρυττον, ἀλλ' ἐδόκει λῆρος τὰ εὐαγγέλια· οὕτως ἦσαν ἔτι νωθεῖς οἱ Μαθηταί· ἀλλ' ὁ Πέτρος ἔδραμε, καὶ ἰδὼν ἐδόξασέ σου, πρὸς ἑαυτὸν τὰ θαυμάσια.

Ἐξαποστειλάριον Ε'.

Ἡ ζωὴ καὶ ὁδὸς Χριστός, ἐκ νεκρῶν τῷ Κλεόπα καὶ τῷ Λουκᾷ συνώδευσεν, οἷς περὶ καὶ ἐπεγνώσθη, εἰς Ἐμμαοὺς κλῶν τὸν ἄρτον· ὧν ψυχαὶ καὶ καρδίαι, καιόμεναι ἐτύγχανον, ὅτε τούτοις ἐλάλει ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ Γραφαῖς ἠρμήνευεν, ἃ ὑπέστη, μεθ'

κυριαρχεῖ στὸν οὐρανό, καὶ ἄς τρέξουμε πρὸς τὴ ζωὴ μέσα στοῦ μνήμα μαζί μέ τόν Πέτρο, καὶ ἀφοῦ θαυμάσουμε τό γεγονός, ἄς περιμένουμε νά δοῦμε τόν Χριστό.

Θεοτοκίο.

Λέγοντας τό χαίρετε παραμέρισες τὴ λύπη τῶν Προπατόρων, Κύριε, εἰσάγοντας στή θέση της τὴ χαρὰ τῆς ἀναστάσεώς σου στὸν κόσμο, αὐτῆς λοιπόν τῆς χαρᾶς, Ζωοδότα, διὰ μέσου ἐκείνης πού σ' ἐγέννησε, στείλε σ' ἐμᾶς τό φῶς πού φωτίζει τίς καρδιές, τό φῶς τῆς δικῆς σου εὐσπλαχνίας, γιά νά φωνάζουμε· Φιλάνθρωπε Θεάνθρωπε, δόξα στήν Ἀνάστασή σου.

Ἐωθινό Δ'.

Ἦταν βαθιά χαράματα καὶ ἦλθαν οἱ γυναῖκες στό μνήμα σου, Χριστέ, ἀλλὰ δέ βρέθηκε τό σῶμα πού ποθοῦσαν αὐτές· γι' αὐτό ἐνῶ ἀποροῦσαν, οἱ Ἄγγελοι πού παρουσιάσθηκαν μέ τίς ἀστραφτερές στολές ἔλεγαν· γιατί ζητεῖτε τὸν ζωντανό μαζί μέ τούς νεκρούς; Ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε ἀπό πρίν. Γιατί λησμονεῖτε τά λόγια του; Καὶ ἀφοῦ πείσθηκαν σ' αὐτούς, κήρυτταν ὅσα εἶδαν, ἀλλὰ θεωροῦνταν παραλήρημα ἢ εὐχάριστη εἶδηση. Τόσο ἀπρόθυμοι ἦταν, νά πιστέψουν οἱ Μαθητές. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἔτρεξε, καὶ μόλις εἶδε, δόξασε ἀπό μόνος τά θαυμάσιά σου.

Ἐξαποστειλάριο Ε'.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὁδός, ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τούς νεκρούς, συμπορεύθηκε μέ τόν Λουκᾶ καὶ τόν Κλεόπα, στοὺς ὁποίους καὶ ἔγινε γνωστός στήν Ἐμμαοὺς κόβοντας τὸ ψωμί, καὶ τῶν ὁποίων οἱ ψυχές καὶ οἱ καρδιές ἔκαιαν, ὅταν τούς μιλοῦσε στὸν δρόμο, καὶ μέ τίς Γραφές ἐξηγοῦσε

ῶν, ἠγέρθη, κράξωμεν, ὥφθη τε καὶ τῷ Πέτρῳ.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σου τὸ ἀμέτρητον, ἔλεος Ποιητά μου, ὅτι
σαυτὸν ἐκένωσας, τοῦ φορέσαι καὶ σῶσαι, φύσιν
βροτῶν κακωθεῖσαν, καὶ Θεὸς ῶν ἠνέσχου, ἐκ τῆς
ἀγνῆς Θεόπαιδος, κατ' ἐμὲ τοῦ γενέσθαι, καὶ
κατελθεῖν, μέχρις Ἰαίδου, θέλων με τοῦ σωθῆναι,
πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Δέσποτα
πανοικτίρμον.

Ἐωθινόν Ε'.

Ὡ τῶν σοφῶν σου κριμάτων Χριστέ! πῶς
Πέτρῳ μὲν τοῖς ὀθονίοις μόνοις, ἔδωκας ἐννοῆσαι
σου τὴν Ἀνάστασιν, Λουκᾶ δὲ καὶ Κλεόπα,
συμπορευόμενος ὠμίλεις, καὶ ὁμιλῶν, οὐκ εὐθέως
σεαυτὸν φανεροῖς; Διὸ καὶ ὀνειδίζῃ, ὡς μόνος
παροικῶν ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ μὴ μετέχων τῶν, ἐν
τέλει βουλευμάτων αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ πάντα πρὸς τὸ
τοῦ πλάσματος συμφέρον οἰκονομῶν, καὶ τὰς περὶ
σοῦ προφητείας ἀνέπτυξας, καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν τὸν
ἄρτον, ἐγνώσθη αὐτοῖς, ῶν καὶ πρὸ τούτου αἱ
καρδίαι, πρὸς γνῶσίν σου ἀνεφλέγοντο· οἱ καὶ τοῖς
Μαθηταῖς συνηθροισμένοις, ἤδη τρανῶς ἐκήρυττόν
σου τὴν Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλᾶριον ΣΤ'.

Δεικνύων ὅτι ἄνθρωπος, Σῶτερ, εἶ κατ' οὐσίαν,
ἐν μέσῳ σὰς ἐδίδασκες, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου,

ὅσα ὑπέφερε, μαζί μ' αὐτούς ἄς κράξουμε, Ἀναστήθηκε
καὶ φάνηκε καὶ στὸν Πέτρο.

Θεοτοκίο.

Ὑμνῶ τὸ ἀμέτρητό σου ἔλεος, Ποιητά μου, διότι
ἄδειασες τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ φορέσεις καὶ νὰ σώσεις τὴ
φύση τῶν θνητῶν (τῶν ἀνθρώπων), πού κακοποιήθηκε καὶ
ἐνῶ ἦσαν Θεός, ἀνέχθηκες νὰ γεννηθεῖς, ὅπως ἐγώ, ἀπὸ
τὴν ἀγνή Ἐυγατέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κατεβῆς μέχρι τὸν
ἄδη, θέλοντας νὰ μὲ σώσεις μέ τις πρεσβεῖες αὐτῆς πού σ'
ἐγέννησε, Δέσποτα πανεύσπλαχνε.

Ἐωθινό Ε'.

Ὡ στά σοφά σου κρίματα (κρίσεις, ἀποφάσεις), Χριστέ!
Πῶς ἔδωσες τὴ δύναμη στὸν Πέτρο μόνο μέ τὰ σάβανα, νὰ
ἐννοῆσει τὴν Ἀνάστασή σου; Καὶ μέ τὸν Λουκᾶ καὶ τὸν
Κλεόπα συμπορευόμενος μιλοῦσες, καὶ μιλώντας δὲν φα-
νερώνεις ἀμέσως τὸν ἑαυτό σου; Γι' αὐτὸ καὶ κατηγορεῖσαι,
ὅτι εἶσαι ὁ μόνος πού κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἶσαι
ἀμέτοχος (ἀγνοεῖς) τις τελευταῖες ἀποφάσεις τῶν
ἀρχόντων της. Ἀλλά Ἐσύ πού οἰκονομεῖς τὰ πάντα γιὰ τὸ
συμφέρον τοῦ πλάσματός σου, καὶ τις προφητεῖες γιὰ σένα
ἐρμήνευσες, καὶ ὅταν εὐλογοῦσες τὸν ἄρτο,
ἀναγνωρίσθηκες ἀπ' αὐτούς· τῶν ὁποίων καὶ προηγουμέ-
νως οἱ καρδιές φλέγονταν νὰ σέ γνωρίσουν. Αὐτοὶ καὶ
στούς Μαθητές πού εἶχαν ἤδη συναθροισθεῖ, μεγαλόφωνα
κήρυτταν τὴν Ἀνάστασή σου, μέ τὴν ὁποία ἐλέησέ μας

Ἐξαποστειλᾶριον ΣΤ'.

Δείχνοντας ὅτι εἶσαι κατ' οὐσίαν ἄνθρωπος, Σωτήρα,
ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸ μνήμα, ἔλαβες φαγητό, καὶ

καὶ βρώσεως συμμετέσχες, βάπτισμα μετανοίας· εὐθύς δὲ πρὸς οὐράνιον, ἀνελήφθης Πατέρα, καὶ Μαθηταῖς, πέμπειν τὸν Παράκλητον ἐπηγγείλω, Ὑπέρθεε Θεάνθρωπε, δόξα τῇ σῇ Ἐγέρσει.

Θεοτοκίον.

Ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων, σοῦ παναγία Παρθένε· καὶ γὰρ φθαρεῖσαν πᾶσαν, τὴν φύσιν ἐκαινούργησε, πάλιν ὡς πρὸ τοῦ τόκου, καταλιπὼν, μετὰ τόκον· ὅθεν πιστῶς σε πάντες, ἀνευφημοῦμεν κράζοντες· Χαῖρε Δέσποινα κόσμου.

Ἐωθινόν ΣΤ'.

Ἡ ὄντως εἰρήνη σὺ Χριστέ, πρὸς ἀνθρώπους Θεοῦ, εἰρήνην τὴν σὴν διδούς, μετὰ τὴν Ἐγερσιν Μαθηταῖς, ἐμφόβους ἔδειξας αὐτούς, δόξαντας πνεῦμα ὀραῖν, ἀλλὰ κατέστειλας τὸν τάραχον αὐτῶν τῆς ψυχῆς, δείξας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας σου· πλὴν ἀπιστούντων ἔτι, τῇ τῆς τροφῆς μεταλήψει, καὶ διδαχῶν ἀναμνήσει, διήνοιξας αὐτῶν τὸν νοῦν, τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς· οἷς καὶ τὴν πατρικὴν ἐπαγγελίαν καθυποσχόμενος, καὶ εὐλογήσας αὐτούς, διέστης πρὸς οὐρανόν. Διὸ σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμέν σε, Κύριε, δόξα σοι.

Ἐξαποστειλᾶριον Ζ'.

Ὅτι ἦραν τὸν Κύριον, τῆς Μαρίας εἰπούσης, ἐπὶ τὸν τάφον ἔδραμον, Σίμων Πέτρος, καὶ ἄλλος, Μύστης Χριστοῦ, ὃν ἠγάπα, ἔτρεχον δὲ οἱ δύο, καὶ

ἀφοῦ στάθηκες στό μέσο τῶν Μαθητῶν, τοὺς δίδασκες, νά κηρύττουν μετάνοια, καὶ ἀμέσως ἀναλήφθηκες πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ στοὺς Μαθητὲς ὑποσχέθηκες ὅτι θά στείλεις τὸν Παράκλητο, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Θεάνθρωπε, ἀνώτερε ἀπὸ ὅλους τοὺς νομιζομένους θεοὺς, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Θεοτοκίο.

Ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως καὶ Θεὸς τῶν ὅλων πῆρε σάρκα ἀνθρώπινη ἀπὸ τὰ ἄχραντα (ἀμόλυντα) αἱματά σου, Παναγία Παρθένε· διότι ἀνακαίνισε ὅλη τὴ φύση πού εἶχε φθαρεῖ, ἀφήνοντάς σε μετὰ τὴ γέννηση, ὅπως πρὶν τὴ γέννηση (Παρθένο)· γι' αὐτό μέ πιστὴ ὅλοι σ' ἐγκωμιάζουμε κράζοντας· Χαῖρε, Κυρία τοῦ κόσμου.

Ἐωθινό ΣΤ'.

Ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, Ἐσὺ Χριστέ, δίνοντας τὴ δική σου εἰρήνη στοὺς Μαθητὲς μετὰ τὴν Ἀνάτασή σου τοὺς ἔκανες νά φοβηθοῦν, γιατί νόμισαν ὅτι βλέπουν πνεῦμα, ἀλλὰ καθυσύχασες τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς τους δείχνοντας τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου· ἐπειδὴ ὅμως ἀκόμη ἀπιστοῦσαν, μέ τό νά δεχθεῖς τροφή καὶ μέ τὴν ὑπενθύμιση τῶν διδασκαλιῶν, ἀνοιξες τό νοῦ τους, γιὰ νά κατανοήσουν τίς Γραφές· σ' αὐτούς ὑποσχόμενος τὴν πατρικὴ ὑπόσχεση, καὶ ἀφοῦ τοὺς εὐλόγησες, ἀναχώρησες γιὰ τὸν οὐρανό. Γι' αὐτό μαζί μέ αὐτούς σέ προσκυνοῦμε, Κύριε δόξα σοι.

Ἐξαποστειλᾶριον Ζ'.

Ὅταν εἶπε ἡ Μαρία, ὅτι πῆραν τὸν Κύριο, ἔτρεξαν στὸν τάφο ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε, καὶ ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο, καὶ βρῆκαν τὰ

εὔρον τὰ ὀθόνια, ἔνδον κείμενα μόνα, καὶ κεφαλῆς, ἦν δὲ τὸ σουδάριον χωρὶς τούτων· διὸ πάλιν ἡσύχασαν, τὸν Χριστὸν ἕως εἶδον.

Θεοτοκίον.

Μεγάλα καὶ παράδοξα, δι' ἐμὲ κατειργάσω, Χριστέ μου πολυέλεε· ἐκ Παρθένου γὰρ Κόρης, ἐτέχθης ἀνερμηνεύτως, καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον ὑπομείνας, ἐξανέστης ἐν δόξῃ, καὶ τὴν ἡμῶν, φύσιν ἠλευθέρωσας τοῦ θανάτου. Δόξα Χριστέ τῇ δόξῃ σου, δόξα τῇ σῇ δυνάμει.

Ἐωθινόν Ζ'.

Ἴδου σκοτία καὶ πρωῖ, καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς. Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀθονίοις καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν καὶ ἡμεῖς, πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Ἐξαποστειλάριον Η'.

Δύο Ἀγγέλους βλέψασα, ἔνδοθεν τοῦ μνημείου, Μαρία ἐξεπλήττετο, καὶ Χριστὸν ἀγνοοῦσα, ὡς Κηπουρὸν ἐπηρώτα, κύριε ποῦ τὸ σῶμα, τοῦ Ἰησοῦ μου τέθεικας; κλήσει δὲ τοῦτον γνοῦσα εἶναι αὐτόν, τὸν Σωτῆρα ἤκουσε· Μὴ μου ἄπτου, πρὸς τὸν Πατέρα ἄπειμι, εἶπέ τοῖς ἀδελφοῖς μου.

σάβανα, νά κοίτονται μέσα μόνα τους, καὶ τὸ μανδήλι τῆς κεφαλῆς ἦταν χωριστά ἀπ' αὐτά· γι' αὐτὸ ἡσύχασαν πάλι, ἕως ὅτου εἶδαν τὸν Χριστό.

Θεοτοκίο.

Μεγάλα καὶ παράδοξα ἔκανες γιὰ μένα, Χριστέ μου Πολυέλεε· διότι ἀπὸ Παρθένου Κόρη γεννήθηκες ἀνεξήγητα, καὶ Σταυρὸ καταδέχθηκες, καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινες θάνατο, ἀναστήθηκες με δόξα, καὶ ἐλευθέρωσες τὴ φύση μας ἀπὸ τὸν θάνατο. Δόξα, Χριστέ, στή δόξα σου, δόξα στή δύναμή σου.

Ἐωθινό Ζ'.

Νά, εἶναι σκοτάδι καὶ πρωῖ, καὶ γιατί, Μαρία, στέκεσαι κοντά στό μνημεῖο, ἔχοντας πολὺ σκοτάδι στό νοῦ σου, κάτω ἀπὸ τὸ ὅποιο ζητεῖς νά μάθεις, ποῦ τοποθετήθηκε ὁ Ἰησοῦς; Ἀλλά κοίταξε τοὺς Μαθητές πού τρέχουν, πῶς ἀπὸ τὰ σάβανα καὶ τὸ σουδάριο (τὸ μαντήλι τῆς κεφαλῆς) συμπέραναν τὴν ἀνάσταση καὶ θυμήθηκαν τὴ Γραφή, πού ἔκανε λόγο γι' αὐτό. Μαζὶ με αὐτοὺς καὶ διὰ μέσου αὐτῶν καὶ ἐμεῖς, ἀφοῦ πιστέψαμε, ἀνυμνοῦμε ἐσένα τὸν Ζωοδότη Χριστό.

Ἐξαποστειλάριο Η'.

Δύο Ἀγγέλους βλέποντας μέσα στό μνημεῖο ἢ Μαρία αἰσθανόταν ἐκπληξη, καὶ μὴ ἀναγνωρίζοντας τὸν Χριστό, ὡς κηπουρό τὸν ἐρωτοῦσε· Κύριε, ποῦ ἔβαλες τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου; καὶ ἀφοῦ κατάλαβε ἀπὸ τὴ φωνή του, ὅτι εἶναι αὐτός, ἄκουσε τὸν Σωτῆρα νά λέγει· Μὴ μέ ἀγγίζεις, πηγαινῶ πρὸς τὸν Πατέρα, πές το στοὺς ἀδελφούς μου.

Θεοτοκίον.

Τριάδος Κόρη τέτοκας, ἀπορρήτως τὸν ἕνα, διπλοῦν τῇ φύσει πέλοντα, καὶ διπλοῦν ἐνεργεία, καὶ ἕνα τῇ ὑποστάσει· τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει, αἰεὶ ὑπὲρ τῶν πίστει σε, προσκυνούντων ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς, τοῦ ἐχθροῦ λυτρώσασθαι, ὅτι πάντες, πρὸς σὲ νῦν καταφεύγομεν, Δέσποινα Θεοτόκε.

Ἐωθινόν Η'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὄψεως τῆς σῆς ὦ Ἰησοῦ· ἀλλ' ἔτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενῆς· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσαί σοι Χριστέ. Ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς τὸν πατρῶον κληρὸν ἄνοδον ἀπαγγέλλουσα. Μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριον Θ'.

Συγκεκλεισμένων Δέσποτα, τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες, τοὺς Ἀποστόλους ἔπλησας, Πνεύματος παναγίου, εἰρηρικῶς ἐμφυσήσας, οἷς δεσμεῖν τε καὶ λύειν, τὰς ἁμαρτίας εἶρηκας, καὶ ὀκτῶ μεθ' ἡμέρας, τὴν σὴν πλευράν, τῷ Θωμᾷ ὑπέδειξας καὶ τὰς χεῖρας. Μεθ' οὗ βοῶμεν· Κύριος, καὶ Θεὸς σὺ ὑπάρχεις.

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν Υἱὸν ὡς ἔβλεψας, ἀναστάντα ἐκ

Θεοτοκίον.

Γέννησες, Κόρη, κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, ὁ ὁποῖος εἶναι διπλὸς κατὰ τὴ φύση καὶ διπλὸς κατὰ τὴν ἐνεργεία, ἀλλὰ ἕνας ὡς πρὸς τὸ πρόσωπο· αὐτὸν λοιπὸν ἰκέτευε θερμὰ πάντοτε, ὑπὲρ ἡμῶν, πού σέ προσκυνοῦμε μέ πιστη, νὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ κάθε πονηρῆ ἐνεργεία τοῦ ἐχθροῦ, διότι ὅλοι τώρα σ' ἐσένα καταφεύγομε, Κυρία Θεοτόκε.

Ἐωθινό Η'.

Τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας δέν χύνονται ἄδικα θερμὰ. Διότι ἀξιώθηκε νὰ δεῖ καὶ Ἀγγέλους πού τὴν δίδασκαν, καὶ ἐσένα, Ἰησοῦ· ἀλλὰ ἀκόμη σκέπτεται γήινα ὡς ἀδύνατη γυναίκα· γι' αὐτό καὶ τὴν ἐμποδίζεις, νὰ σέ ἀγγίξει, Χριστέ. Ἀλλ' ὅμως στέλνεται ὡς κήρυκας στοὺς Μαθητές σου, στοὺς ὁποίους εἶπε τὰ εὐχάριστα νέα, ἀναγγέλλοντας τὴν ἄνοδό σου πρὸς τὴν πατρικὴ κληρονομία. Μαζί μέ αὐτὴν κάνε κι ἐμᾶς ἀξιούς τῆς ἐμφανίσεώς σου, Δέσποτα Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριον Θ'.

Ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ πύλες, Κύριε, μόλις εἰσῆλθες, γέμισες τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα φυσώντας εἰρηρικά, στοὺς ὁποίους εἶπες, νὰ δένουν καὶ νὰ λύνουν τίς ἁμαρτίες, καὶ μετὰ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες ἔδειξες στὸ Θωμᾷ τὴν πλευρά σου καὶ τὰ πόδια σου, μαζί μέ τὸν ὁποῖο φωνάζομε· Ἐσύ ὑπάρχεις Κύριος καὶ Θεός.

Θεοτοκίον.

Μόλις εἶδες τὸν Υἱὸ σου ἀναστημένο ἀπὸ τὸν τάφο

τάφου, τριήμερον Θεόνυμφε, ἄπασαν θλίψιν ἀπέθου, ἦν ὑπέστης ὡς Μήτηρ, ὅτε κατείδες πάσχοντα, καὶ χαρᾶς ἐμπλησθεισα, σὺν τοῖς αὐτοῦ, Μαθηταῖς γεραίρουσα τοῦτον ὕμνεις. Διὸ τοὺς Θεοτόκον σε, νῦν κηρύττοντας σῶζε.

Ἐωθινόν Θ'.

Ὡς ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, οὔσης ὀψίας Σαββάτων, ἐφίστασαι τοῖς φίλοις Χριστέ, καὶ θαύματι θαῦμα βεβαιοῖς, τῇ κεκλεισμένη εἰσόδῳ τῶν θυρῶν, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἔπλησας χαρᾶς τοὺς Μαθητάς, καὶ Πνεύματος ἁγίου μετέδωκας αὐτοῖς, καὶ ἐξουσίαν ἔνειμας ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, καὶ τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλειπες, τῷ τῆς ἀπιστίας καταβαπτίζεσθαι κλύδωνι. Διὸ παράσχου καὶ ἡμῖν, γνῶσιν ἀληθῆ, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, εὐσπλαγχνε Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριον Γ'.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναήλ τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν, οἱ Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες, πλήθος εἰλκον ἰχθύων, ὃν Πέτρος γνούς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο, οἷς τὸ τρίτον φανείς καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώκων.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναστάντα Κύριον, τριήμερον ἐκ τοῦ

τριήμερο, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, Παναγία Παρθένε, ἀπόθεσες κάθε θλίψη τὴν ὅποια ὑπέφερες, ὅταν τὸν εἶδες νὰ πάσχει, καὶ ἀφοῦ γέμισες ἀπὸ χαρᾶς μαζί μέ τοὺς Μαθητές του, δοξάζοντάς τον τὸν ὕμνουσες. Γί' αὐτό σῶζε, αὐτούς πού τώρα σέ ἀνακηρύττουν Θεοτόκο.

Ἐωθινό Θ'.

Ὅπως θά γίνει στό τέλος τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἦταν ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἐφανίσθηκες στοὺς φίλους σου, Χριστέ, καί μέ θαῦμα βεβαιώνεις ἄλλο θαῦμα, δηλαδή μέ τὴν εἴσοδο μέ κλειστές πόρτες τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάσταση σου· ἀλλά γέμισες μέ χαρὰ τοὺς Μαθητές, καὶ ἔδωσες σ' αὐτούς Πνεῦμα Ἅγιο, καὶ ἀπένειμες σ' αὐτούς ἐξουσία συγχωρήσεως ἁμαρτιῶν, καὶ τὸν Θωμᾶ δέν τὸν ἐγκατέλειπες, νὰ καταβυθίζεται στήν τρικυμία τῆς ἀπιστίας. Γί' αὐτό δῶσε καί σ' ἐμᾶς γνώση ἀληθινή καὶ συγχώρηση πταισμάτων, εὐσπλαχνε Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριο Γ'.

Ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδας μαζί μέ τά παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου, τὸν Ναθαναήλ καὶ τὸν Πέτρο μαζί μέ ἄλλους δύο καὶ τὸν Θωμᾶ, τοὺς εἶχε γιά ψάρεμα· οἱ ὅποιοι μέ τὴν προσταγή τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἔρριξαν τά δίχτυα στά δεξιά τοῦ πλοίου, ἔπιασαν πλήθος ἀπὸ ψάρια, καὶ ὁ Πέτρος, μόλις τὸν γνώρισε, κολυμποῦσε πρὸς τό μέρος του· σ' αὐτούς ἀφοῦ ἐφανίσθηκε γιά τρίτη φορὰ, τοὺς ἔδειξε ἄρτο καὶ ψάρι ἐπάνω στά κάρβουνα.

Θεοτοκίον.

Τὸν Κύριο, πού ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο,

τάφου, Παρθένε καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, καὶ πόθῳ μακαρίζόντων· σὲ γὰρ ἔχομεν πάντες, καταφυγὴν σωτήριον, καὶ μεσίτιν πρὸς τοῦτον· κληρὸς γὰρ σός, καὶ οἰκέται πέλομεν Θεοτόκε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀντίληψιν, ἅπαντες ἀφορῶμεν.

Ἐωθινό Γ'.

Μετὰ τὴν εἰς Αἴδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν. Καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ, Σῶτερ, ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιοῖς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν· καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς, καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δεῖπνον ξένον ἔτοιμον ἐν γῆ· οὗ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφῆσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριον ΙΑ'.

Μετὰ τὴν θείαν Ἐγερσιν, τρις τῷ Πέτρῳ, φιλεῖς με, πυθόμενος ὁ Κύριος τῶν ἰδίων προβάτων, προβάλλεται ποιμενάρχην, ὃς ἰδὼν ὃν ἠγάπα, ὁ Ἰησοῦς ἐπόμενον, ἤρετο τὸν Δεσπότην· οὗτος δὲ τί; Ἐὰν θέλω, ἔφησε, μένειν τοῦτον, ἕως καὶ πάλιν ἔρχομαι, τί πρὸς σὲ φίλε Πέτρε;

Θεοτοκίον.

Ὡ φοβερόν μυστήριον, ὦ παράδοξον θαῦμα!

Παρθένε, ἰκέτευε, γι' αὐτοὺς πού σέ ὑμνοῦν, καὶ μέ πόθο σέ μακαρίζουν· Διότι ἐσένα ἔχουμε ὅλοι καταφύγιο σωτηρίας καὶ μεσίτρια πρὸς αὐτόν· διότι εἴμαστε κληρὸς σου καὶ ὑπηρέτες σου, Θετόκε, καὶ στή δική σου βοήθεια ὅλοι προστρέχουμε.

Ἐωθινό Γ'.

Μετὰ τὴν κάθοδο στὸν ἄδη καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασι, λυπημένοι, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ σου, Χριστέ, οἱ Μαθητές, στράφηκαν σὲ ἐργασία. Καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ σοδειά (ψαριά) πουθενά. Ἀλλὰ Ἐσύ, Σωτήρα, ἐμφανίσθηκες, καὶ τοὺς διατάζεις νὰ ρίξουν τὰ δίκτυα δεξιά· καὶ ἀμέσως ὁ λόγος γινόταν πράξη, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν ἦταν πολὺ, καὶ δεῖπνο παράξενο ἦταν στὴν ξηρά· ἀφοῦ τότε πῆραν μέρος σ' αὐτό οἱ Μαθητές, καὶ ἐμᾶς τώρα νοερά καταξίωσέ μας, νὰ συμμετάσχουμε σ' αὐτό, φιλάνθρωπε Κύριε.

Ἐξαποστειλᾶριον ΙΑ'.

Μετὰ τὴ θεϊκὴ Ἀνάστασι, ρωτώντας ὁ Κύριος τὸν Πέτρο τρεῖς φορές: Μέ ἀγαπᾶς; τὸν προβάλλει ὡς ποιμενάρχην, ἀρχιβοσκό, τῶν προβάτων του, καὶ αὐτός μόλις εἶδε τὸν Μαθητὴ πού ἀγαποῦσε ὁ Κύριος, νὰ τὸν ἀκολουθεῖ, ρώτησε τὸν Κύριο· καὶ αὐτός τί θά γίνει; Ἐκεῖνος εἶπε· ἐὰν θέλω νὰ μείνει αὐτός, ἕως ὅτου θά ξαναέλθω (στὴ Δευτέρα παρουσία), τί σὲ νοιάζει, φίλε Πέτρε;

Θεοτοκίον.

Ὡ φοβερό μυστήριο! Ὡ παράδοξο θαῦμα! Μέ θάνατο ὁ

διὰ θανάτου θάνατος παντελῶς ἠφανίσθη· τίς οὖν μὴ ἀνυμνήσει σου, καὶ τίς μὴ προσκυνήσει σου, τὴν Ἀνάστασιν Λόγε, καὶ τὴν ἀγνῶς, ἐν σαρκὶ τεκοῦσάν σε Θεοτόκον; Ἦς ταῖς πρεσβείαις ἅπαντας, λύτρωσαι τῆς γενένης.

Ἐωθινό ΙΑ'.

Φανερῶν σεαυτόν, τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτήρ, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, Σίμωνι δέδωκας τὴν τῶν προβάτων νομὴν, εἰς ἀγάπης ἀντέκτισιν, τὴν τοῦ ποιμένειν φροντίδα αἰτῶν. Διὸ καὶ ἔλεγε· εἰ φιλεῖς με Πέτρε, ποιμαίνε τὰ ἀρνία μου, ποιμαίνε τὰ πρόβατά μου. Ὁ δὲ εὐθέως ἐνδεικνύμενος τὸ φιλόστοργον, περὶ τοῦ ἄλλου Μαθητοῦ ἐπυνθάνετο. Ὡν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, τὴν ποιμνὴν σου διαφύλαττε, ἐκ λύκων λυμαινομένων αὐτήν.

θάνατος ἐξαφανίσθηκε ἐντελῶς· ποιός λοιπὸν νὰ μὴν ἀνυμνήσει, καὶ νὰ μὴν προσκυνήσει τὴν Ἀνάστασίν σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν Θεοτόκο, ἡ ὁποία σέ γέννησε σωματικά με ἀγνότητά; Μὲ τίς πρεσβεῖες αὐτῆς λύτρωσε τοὺς πάντες ἀπὸ τὴν κόλαση.

Ἐωθινό ΙΑ'.

Φανερώνοντας τὸν ἑαυτό σου στοὺς Μαθητές σου, Σωτήρα, μετὰ τὴν Ἀνάσταση, παρέδωκες στό Σίμωνα (τόν Πέτρο) τὴ βοσκή τῶν προβάτων σου, ὡς ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης του, ζητώντας τὴ φροντίδα τοῦ νὰ τὰ βόσκει. Γί' αὐτό καὶ ἔλεγε· ἂν με ἀγαπᾷς, Πέτρε, βόσκε τὰ ἀρνία μου, βόσκε τὰ πρόβατά μου. Κι ἐκεῖνος δείχνοντας τὴ φιλοστοργία του ρωτοῦσε νὰ μάθει γιὰ τὸν ἄλλο Μαθητή. Μὲ τίς πρεσβεῖες αὐτῶν, Χριστέ, φύλαγε τὴν ποιμνὴν σου, τὸ κοπάδι σου, ἀπὸ λύκους πού θέλουν νὰ τὸ βλάψουν.